

θεάτρου Ἑλληνικοῦ!!! Finis coronat opus, τὸ τέλος στέφει τὸ ἔργον. Δικαιότερον στέφανον καὶ μᾶλλον ἀνεπίζηλον δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἢ σφαλλομένη καὶ παραπαίουσα αὕτη τρισαθλία σκηνή.

Εἶθε, φίλε κ. Ἀρσένη, τὸ οἰκτρὸν τοῦτο τέλος τῆς δραματικῆς παρ' ἡμῖν τάσεως νὰ προκαλέσῃ ἀνδρικωτέρας σκέψεις καὶ ἑλληνικώτερα συναισθήματα. Ἡ ὑπερβολὴ τοῦ κακοῦ γεννᾷ τοῦλάχιστον ἐνίοτε τὴν θεραπείαν αὐτοῦ. Εἶθε δὲ καὶ αἱ ὀλίγοι αὐταὶ λέξεις, ἐκφερόμεναι διὰ τῆς ἀγνῆς καὶ εἰλικρινοῦς *Ποικίλης Στοᾶς* τῆς μὴ ἐξυπηρετοῦσης συμφέροντα καὶ σκοποῦς κακοῦθων συμμοριῶν καὶ κακοῦθων καταγωγῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ τῇ φιλολογικῇ καὶ τῶν γραμμάτων, — εἶθε, λέγομεν, νὰ ἐπιταχῶνται τὴν ποθουμένην καὶ ἀπαραίτητον ἤδη καταστάσαν μεταβολήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Νοεμβρίου 1895.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ!!

Ὅταν ἀπὸ τὸ γέλιο σου τ' ἀγέρι βελουδένιο
σκορπᾷ στὴ γῆ βροθύφλλα δροσάτο, μαλακὸ
ὅλος ὁ κόσμος τῆς δροσιᾶς τὸ δάκρυ τ' ἀσημένιο
σοῦ βάνει στέμμα μαγικόν.

Στὰ γαλανὰ τὰ μάτια Σου ὁ οὐρανὸς βαπτίζεται...
κι' ὅταν ξεχνᾷς καμμιά φορά κι' ἀπλώνεις τὴν ἄματιά Σου...
ὅλος ὁ κόσμος, ποῦ γυρνᾷ αἰώνια, μπροστὰ Σου,
σωριάζεται, γκρεμίζεται...

Ὅταν στὰ παιχνιδιάρικα λιγόνεται φιλιὰ Σου
τῆς νηότης Σου τὸ ὄνειρο ποῦ δίπλα σου χαϊδεύεται...
χιλίους γαλάζους οὐρανοὺς στὰ ἄματια τὰ δικά Σου
ὁ κόσμος... ὄνειρεύεται.

Κι' ὅταν ξεχνιέμαι δίπλα Σου καὶ σμίγουν τὰ φιλιὰ μας,
ὁ ἥλιος ἀπ' τὴ δύσι του γιὰ νὰ μᾶς δῆ γυρίζῃ...
ἢ γῆ ν' ἀκούσῃ, στέκεται, τὰ λόγια τὰ τρελλὰ μας...
"Ὅλος ὁ κόσμος... γονατίζει..."

(1895)

M***

ΣΤΗ ΦΛΥΑΡΗ

Ὅλω λέει, ὄλω λέει
Τὸ γλυκὸ Σου στοματάκι
Καὶ ποτὲ δὲν εἶναι τρόπος
Νὰ κλεισθῇ κι' αὐτὸ λιγάκι.
Μ' ἂν καμμιά φορά θυμώσω
Γιὰ τὸ πολυμίλημά Σου
Μὲ τὰ χεῖλια μου θὰ κλείσω
Τὰ χεῖλάκια τὰ δικά Σου.

(1895)

Λ.